

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΜΠΕΡ
ΧΑΪΜΕΛΙΝ

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

«Ο Χένρυ Ρουσσέ, ένας κουρσής, πλανόδιος πωλητής σπύρων είχε σταθεί καταισχύς του δρόμου και κύταζε έχθαμβος μιά άσημενία κορώνα που τούζε βίαιε στο χέρι, το φωσιότερο κορίτσι του κόσμου, όπως έλεγε με τον εαυτό του..»

— Και του χρόνου! τούζε πη χαμογελώντας ή θώραία κόρη δίδοντάς του τ' άσημενίο αυτό νόμισμα, χωρίς νά πάρη ουτ' ένα κουτί σπύρα.

— Έλάτε, Μίβις, μη σπαταλάτε τους παράδες σας σ' αυτούς τους τσιτελχανόδες! της είπε ένας νέος που την συνάδευε.

— Καλά... Ντίκ, μη βιάζεστε, του άπάντησε εκείνη, κ' έρριξε ένα τελευταίο βλέμμα στο φροχό Χένρυ.

Οι δυο νέοι άνεβησαν επάνω σ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο που τους περίμενε.

— Έμπρός, Χόρτον, είπε στο νέο βγάζοντας το κεφάλι του άπ' τη πόρτα τ' αυτοκινήτου ένας μεσόκοπος κύριος.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

— Πουά νάναι, άρα γε αυτή; έλεγε με το νου του άσπασισμένος άπ' την όμορτιά της, ο Χένρυ. Ποιος έξοις άν θα την ξαναδώ στη ζωή μου;... Μέσ' τη σαστισμάρα του αυτή ο Χένρυ είχε ρίξει κάτω ένα κουτί σπύρα που κριτάγε στο χέρι του. Έσκαψε νά το πάρη, όταν έβφαρα είδε κει κοντά τον περμένο ένα γυνικείο γάντι.

— Της έπισε το γάντι της! σκέφθηκε ο Χένρυ και πήδησε σ' ένα λεωφορείο με την έλπίδα νά προφτάση το αυτοκίνητο με το όποιο είχε φύγει ή νέα. Για κακή του τύχη όμως, ή λιμουζίνα είχε γίνει άφανη.

— Δεν έχω τύχη!... σκέφθηκε ο Χένρυ στροφογυρίζοντας το γάντι στα χέρια του. Ήταν λυπημένος γι' αυτό, πολύ λυπημένος, πούχανε την εύκαιρία νά ξαναδή τή μάρα μάνια της; άγνωστος νέος που τούχαν κάνει ίωση έντύπωση.

Μέσ' από γάντι άνεγκάλυψε έξωφρα ένα άσπρο χαρτάκι. Το τράβηξε. Ήταν ένας λογαριασμός. Έγραφε: «Γιά την Ασπιούδα Μάρβις Μάλας, Βουδοάιντ Σίλυποκρυ Σαρούς».

Δέν όπρηξε άμφιβόλως. Ήταν ή διεύθυνσίς της.

— Όρατα, ψιθύρισε, ένθουσιασμένος ο Χένρυ.. Τώρα ξερω πού νά την βρω. Και πριν συλλογιστεί περισσότερο, φώναξε ένα ταξί κ' έδωσε τή διεύθυνση της Μάρβις.

Στάθμευσαν σέ λίγο μπρός σέ μιά σιδερένια πόρτα. Στο βάθος ενός άπειρυντου κήπου φαινόταν μιά κομητή βίλλα. Άν χτυπούσε την πόρτα άσφαλώς θα τον έδιωχαν. Σκαρφάλωσε τότε στον τοίχο θέλοντας νά παραδύσει μέρος του το γάντι στη Μάρβις. Πήδησε στο κήπο και προχώρησε σιγα - πρός τή βίλλα. «Όταν έφτασε κάτω από ένα φωτισμένον παράθυρο, που γιά καλή του τύχη τή παντζούρια του ήσαν άνοιχτά κ' ή κορινθίος κρηβητήμενος, είδε μιά νέα νά πηγαινόρζεται και νά σολίζη με λουλουδιά ένα μεγάλο τραπέζι. Ήταν ή Μόβις!..»

— Και τώρα τί νά κάνω, σκέφθηκε ο Χένρυ. Νά χτυπήσω το τζάμι; Κι' άν ή νέα τρομάξη και φύγη!...

Πάντως κάτι έπρεπε ν' άποφασίση. Δέ μπορούσε, βέβαια νά στέχη δη τή νύχτα εκεί θανυιάζοντας την...

— Έβφαρα άκουσε κάποιον κρότο.

Κρότηκε τότε πίσω άπόνα δέντρο, και περίμενε άνίσχυος. Άκούγε πειά καθαρά τή βήματα κάποιου που πλησίαζε.

«Χίθηκα!» σκέφτηκε μ' άπελατισμό ο Χένρυ. Τά βήματα σταμάτησαν ξαφνικά κίπου κει κοντά και συγχρόως άκουσε όμιλίες. Κάποιοι μιλούσαν σιγανά και τέντωσε τ' αυτιά του.

— Έδώ πρέπει νά σταθούμε, έλεγε μιά βραχνιασμένη φωνή. Πρέπει νά περιμένουμε το σύνθημα του Ντίκ!

— Είμαι περίεργος νά δω άν ο Χόρτον θά τή καταφέρη καλά, άπάντησε μιά άλλη φωνή.

— Άν, δέν ήταν άξιος, δέν θα τον εζήτμε πάλι στη συμμορία μας. Σέρεις τί θά πη, νά σέ δέχονται στη συμμορία τών Γκόγκ!...

Αυτά τά λόγια έδειξαν το Χένρυ νά τεντώση πειό πολύ τ' αυτιά του.

— Ή συμμορία τών Γκόγκ!... ψιθύρισε τρομαγμένος. Μά τί γυρούει αυτή εδώ;

Ξαφνικά ο Χένρυ άνατριχίασε. Θυμήθηκε πώς ή συμμορία αυτή ήταν ή πειό άγρια συμμορία του τόπου. Τά μέλη της ήσαν πάντα όπλισμένα και με το παρμηκόρο πυροβόλυσαν. Κι' ύστερο ο Ντίκ... ο Χόρτον... που τάγε λοιπόν άκούσει αυτά τά δυο όνοματα!...

Ή θώραία κοπέλλα εξακολουθούσε έν τω μεταξύ νά πηγαινόρζεται στη τραπέζια. Ο Χένρυ συλλογιζόταν τώρα πώς νά την προειδοποιήση γιά το κίνδυνο κ' ή διέτρησε, όταν έβφαρνα κατάλαβε πώς κάποιος άλλος βρισκόταν εκεί κοντά της. Ήταν ο νέος που τή συνάδευε προηγουμένως και πού τούζε κάνει τόσο κακή έντύπωση..

— Ά! νά ή ο Χόρτον! Όρατα! είπε πάλιν μιά βραχή φωνή κει κοντά του.

Αυτός εινε λοιπόν ο Χόρτον; σκέφτηκε ο Χένρυ. Άμ βέβαια... τώρα θυμάται... ο γέρος τ' αυτοκινήτου τον είχε φωναξει έτσι. Κι' ή Μάρβις Ντίκ τί θά γίνη τώρα;

— Δές τον, δές τον πώς βάζει τά δυνατά του γιά νά την περιμώσει, έλεγε πάλι ή βραχή φωνή Τί καλά πού τή καταφρονει!.. Δέ μου λές, πώς τους τύλη'ε και μπήκε στη δουλειά τους;

Ή άλλη φωνή άπάντησε:

— Τη γνώρισε πέρουσι στη Ριβιέρα, σ' ένα ξενοδοχείο. Από τότε δέν την άφρασε σιγμη όσπου κατώρθωσε νά επιτύχη αυτό ποϋθέλε. Σήμερα το βράδυ θά μιλήσουν γιά τους άρραβώνες των. Ο γέρο ξεκουτίσρης ο θεός τους, εκείνος ο μισάνθρωπος αρχαιολόγος δέν ζητείσι τίποτα καλλίτερο παρ' πώς νά την ξεφορτώη κ' έδωσε την συγκατάθεσί του στο Χόρτον, παρ' όλη την άρνησι της άνεμιάς του.

— Θ' άραβωνισατή!... έλεγε ο Χένρυ, με τό νου του. Ότι ή Μάρβις διατρέχει πειό μεγάλο κίνδυνο άπ' ό,τι φανταζόμενον!...

Μ' εύχαριστήση όμως έβλεπε πώς ή Μάρβις άπόρριψε το νέο ποϋταν κοντά της και τον κύτταζε μ' άήδεια. Κείνη τή στιγμή ο Χόρτον πλησίασε στο παράθυρο και σήκωσε δυο φορές το κουρτινάκι.

— Όρατα! είπε, ή βραχή φωνή. Νά το σύνθημα, σήκωσε το κουρτινάκι δυο φορές, δηλαδή στις δέκα. Τώρα εινε όχτώ, όστε έχομε δυο ώρες μπρός μας. Έγώ θ' άνεβώ νά κρημάσω σ' ένα δένδρο, ένα άσπρο πανί γιά νά καταλάβη ο Χόρτον πώς είδαμε το σύνθημα του, εσύ, νά πής νά περιμένης τους άλλους στη πειό πόρτα του κήπου. Ο Χόρτον μούλε πώς φρόντισε κ' έχει άρραβώτους δικούς μας στο σπίτι, ως ύπρητος δέθεν όστε δέ φοβόμαστε τίποτα. Έγώ μό-

Κλ
ρο.
τιέρε
Μ
λέ βι
φρενζ

τελειώσω θάρσω να σε βρω.

Όταν απομακρύνθηκαν οι δυο άνδρες, ο Χένρου κίφθηκε πώς είχε καιρό να χάνη. Έπρεπε να προειδοποιήσει ή τη Μάρβις ή θείο της. Στους άλλους δέ μπορούσε να χε εμπιστοσύνη. Άρ- με λοιπόν να πλησιάει με προσοχή στην είσοδο του σπιτιού.

— Τι γυρεύεις εδώ ; άκούστηκε άξαφνα μία φωνή και δυο χέ- α τον έπιασαν γερά άπ' τον ώμο.

Ο Χένρου άναγνώρισε άμέσως στο φώς που τούριζαν για να ν δουν πειό καλά, τον Ντικ Χόρτον ! Έπρεπε να γλυτώσει άπ' τ χέρια του με κάθε τρόπο κι' άμέσως μ' ένα έπιτιδειο τίναγμα ακαθάρσε να τον ριξη κάτω.

Άρχισε τότε να φωνάζη βήθθεια. Κι' ο Χόρτον όμως δέν έχε- τον καιρό τ.υ. Τραβήξε το περιστροφικό του κι' ήταν έτοιμος να υροβολήση μιά δέν προφτασε. Αύτη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα κι βγήκε ο γέρος Μάλπας, ο θείος της νέας. μ' ένα ύπρηξή.

Ο Χένρου θέλησε τότε να μιλήση, να δάση εξηγήσεις, μιά ο- όρτον τον δεικνύει :

— Σώπασε συ, του φώναζε άγρια. Και γυρίζοντας στον Μάλπα ρόσθαισε : Βήθη ατύον έν'ω να προσπαθή ν' άνεβη άπ' τ' παρά- πορτο. Ήθελε φανείσαι να μη για να κλέψη. Και σηκωσε τ'ο πι- τολό του έναντιόν του.

— Δέν μ' άρσούν οι φόννοι, είπε ο γέρος, και μάλιστα τις παραμονές των γιορτών... Τ'ο καλλίτερο είναι να φωνά- ομμε την άστυνομία... Πηγαίνω στο τηλεφώνο...

Ο Χόρτον άντήλαξε ένα βλέμμα με τον ύπρηξή και τις στον κ. Μάλπας :

— Μην ένοχλήσεις, κύριε Μάλπας. Θά τηλεφωνώ εγώ.

— Θάρσων, είπε κατόπιν στον ύπρηξή, πάρε ατύον τ'ο λαποδύτη και κλειδώσε τον καλά, άσπου νάβρη ή άστυνομία.

Ο Χένρου είχε καταλάβει πώς ήταν άμενος. Βρισκόταν στα χέρια των πυρμαριτών. Τ'ο καλλίτερο ήταν, να κινή τον κουτί. Άκολούθησε λοιπόν τον Χόρτον και σε δυο λεπτά βρέθη- ε λειψιμένος σε μια μικρή σκοτεινή άποθήκη. Άκουσε να γλεϊ'ώνουν τη σιδερένια πόρτα και ν' ατι μαρμυρουνται. Τι θα γινόταν πια ; Πως θ' έλευ- θε άνοταν :

Ή άποθήκη δέν είχε παρά έσα μικ- ρό άσφυρτο, ένα μικρό άνοιγμα, μάλλον προς τ'ο τριβάνι. Ήταν όμως τόσο μικρό που θ'άνα άδύνατο να πα- ράση άνθρώπινο σώμα άπό και. Ο Χένρου έρχισε ν' άπελπίζεται... Άνι- βηκε έν κουτί σε μια κάσα και κύρι- ασε άπ' τ' άνοιγμα. Βρισκόταν άκρι- βώ, άέναντι άπ' τ'ο φωτισμένο παρά- φθο τής τραπεζορίας. Σ'έφ ηκε τότε να φωνάξη τη Μάρβι, μιά θά τον παρη- γαν μωροιά. Ή μόνη έλπίδα που του έβλεπε ήταν να γρυψη σ' ένα χαρτάκι.

Μαρι, και να την ειδοήση τι βγαίνει, να διαλώση τ'ο χαοτι ατύ- ομιά πέτρα και να τ'ο ριξη στην τραπεζορία. Ατύό ήταν βέ- ομιά πολύ έν'ω ένδονο, γιατί ο κρότος του τριβάνι που θάσκαζε, ορούσε ν' άκούστη άπ' τον Χόρτον... άλλα τί άλλο μπορούσε κινή άπου ήταν κλεισμένος σάν τον ποικιλό σ'η φάκα ; Έκει- ομιάς τη στιγμή ή Μάρβις άνοιξε τ'ο τριβάνι κι' έσκυψε έξω.

Χένρου δέν είχε καιρό να χάνη. Πηξε ένα χαρτάκι κι' έγραψε κά τ'ο εξής :

Πατηχέτε μεγάλο κίνδυνο. Τηλεφωνήσατε έκ μέρους του άστυνομι- Ρουθβεν στην άστυνομία πώς ή συμμορία των Γκοκιν βρισκεται σπιά- σιας και πώς είνε άνάγκη νάρθουν άμέσως γιατί ή έπίθεσις θά γίνη ά- άρα δέκα. Προσέξτε όμως να μη π'ητε άπολύτως τίποτε οι κανένα.

Ο πωλητής των σπιριτών.

Τύλιξε τ'ο χαρτάκι σε μιά πέτρα, τ'ο βράλε μέσ' τ'ο γάντι της Μάρβις που τ'ο είχε άκόμα στην τσέλη του και τ'ο πέταξε, μ' δλη του τή δύναμη άπ' τ'ο άνοιγμα του τριβάνιου. Έτσι ήκούχασε κάποιος. Θά τ'ο άντελήθη, θά διαβάσει τή σημειοσί του... Και τότε κειά δέν περίμενε παρά τή λύσι όλης αύτης της τραγωδίας. Του φαι- νάταν πώς ήταν κλειστός έκεί μέσα χρόνια δολοκλήρα...

Πλησίαζε ή ώρα δέκα... Ο Χένρου ήταν πολύ άνήσυχος... Θάρ- χονταν επί τέλους ή άστυνομία ; Είχε πάρει άραγε ή Μάρβις τ'ο χαρτάκι ; ή μήπως τ'ο γάντι είχε πέσει στα χέρια του Χόρτον ;

Άξαφνα άκούστηκαν κάτι σφυρίγματα. Ήταν ή άστυνομία. Ή καρδιά του Χένρου άλοφρώθηκε. Ή Μάρ- βις είχε σωθεί !... Κι' άνέβηκε και πάλι τήν κάσα για να δη τι γίνεται έξω...

Άφρα όμως άκουσε θόρυβο πάλης κ' έβρε μιά φωνή έξω άπ' τή πόρτα της λακής του.

— Έχετε κι' άλλον ένα κλεισμένο δώ ;

Ή πόρτα άνοιξε κι' ένα άναιμένο δαδι φάτισε τήν άποθήκη.

— Ποιός είσαι έσύ ; Έβγα άμέσως έξω δέταξε ο έπιθεωρητής της άστυνομίας. Κι' άμέσως, πρόσθεσε με ατάλαξη στον άντίκρουσε

τόν Χένρου. Είστε σεις κ. Ρουθβεν ; Τι γυρεύετε κλειδωμένος σ' αύτή τήν άποθήκη ; Πώς μπορούσατε και μου τηλεφωνήσατε ;

— Τους πιάσατε όλους ; τόν ρώτησε ο Χένρου, άντί άλλης άπαντήσεως.

— Όλους, χάρις σε σάς, κύριε Ρουθβεν, και σάς ευχαριστώ θερμότατα για τή συνδρομή σας, του είπε ο έπιθεωρητής τής άστυ- νομίας. Ύστερα γυρίζοντας προς τόν κύριο Μάλπας που παρακο- λουθούσε άποσβολωμένος δλη αύτή τή σηνή, εξακολούθησε : Έχει γίνει κάποιο λάθος, κύριε Μάλπα, και καλά θά κάνετε να παρα- καλέσετε τόν κύριο Ρουθβεν να σάς εξηγήσει ο ίδιος τί συνέβη.

Ο κύριος Μάλπας τούς ώδήγησε στο γραφείο του. Έκει βρι- σκόταν και ή Μάρβις που χαμογέλουσε στο Χένρου και τόν κύταζε μ' ευγνωμοσύνη.

Τότε ο άστυνομιος, βλέποντας πώς ο Χένρου σιωπούσε, έλαβε κεινος τ'ο λόγο :

— Πρέπει πρώτα-π.ά.ωτα να σάς πω πώς ο κύριος Χένρου Ρουθ- βεν, ο ιδιοκτήτης και διευθυντής τής «Ίβριγκ» είπε ένας μανιακός εγκληματολόγος. Χάρις στον κύριο Ρουθβεν τής άστυ- νομίας κατώρθωσε πολλές φορές ως σήμερα να πιάση τις πιο δια- σπαστες και πιο επικίνδυνες συμμορίες. Μη σάς κάνει έντύπωση τ'ο ντόσιμό του. Δέν ντόνεται βεβαία έτσι καθέμερα. Αύτη είνε ή ύπηρεσιακή σ'αλή του, όπως λέει και ο ίδιος. Τη φοράει μονάχα όταν θέλει ν' ανακαλύψη τίποτα. Έτσι άναγκα- ζεται να μεταμφιέζεται τακτικά. Βαζ'ι μάλιστα στοίχημα πως για γάνι και τώρα έτσι ντυμένο, σίγουρα θά γρυψη κάποιον δολοφόνο ! Δέν είναι έτσι κύριε Ρουθβεν ;

Ο Χένρου βρέθηκε τότε σε λιγάκι δύσκολη θέση. Έ- πρεπε να εξηγήση πω και γιατί βρέθηκε κεί.Και είπε στε- νοχωρημένος :

— Έτσι που ζητούσα ν' ανακαλύψω τ'α ίχνη της συμ- μορίας των Σιάτλες Σόμς και ήθον μετεμφιέσεως σε πολλή σπίαση, είχα πάει τής δεσποινίδος Μάλπας τ'ο γάντι της, κ' ήρθα να τής τ'ο δώσω. Εύτυχώς που έφρα- σα σε καλή στιγμή, γιατί άν δέν προ- φτανε, ποιός ξέρει τι θα μπορούσε να συμβή !

— Σά ; ευχαριστώ πολύ, κύριε, είπε ή Μάρβις. Δέν φανταζόσθε πόσο τρωμα- ξί οτα. είδα να πέτη βαρυσκά μπρο- στά μου τ'ο γάντι μου. Μου φανηκε σε νά.φ.τε άπ' τόν πορτίκιό μου...

Και ή Μ.β. χαμογέλασε... Δέν έχετε άδικο να τ'ο λέτε αυτό, δεσποινίς, είπε ο Χένρου κοκκινίζοντας. Τ'ο γάντι ατύό ανηκει στον παρθεϊσο. Ο θείος τούς δεικνυε τότε και τους είπε :

— Έσείς λοιπόν ίστε ο Ρουθβεν ο γνωστός εγκληματολόγος και δημοσιο- γραφος ; Νά με συγχωρήσε !... Σά, έλκει- σα στην άπ.θήκη εξ.καταψεις άπο έ- κείνον τόν άθλιο τόν Χόρτον ! Ω, να με συγχωρήσε !...

Ή Μ.β.ς πλησίασε τότε τόν θείο της και τ'ο φ θόρισε κάτω σ'ι ατύό.

— Κύριε Ρουθβεν... εξακολούθησε ο θείος τής νέας, σάς πα- ρακαλώ και πάλι να με συγχωρήσετε. Και τώρα ή άνημιά μου κι' έγω σάς παρακαλώμε θερμότατα να λάβετε τήν κλωσώνη να κα- θήσθε να γιορτάσουμε τόν νέο χρόνο.

Ο Ρουθβεν δέχτηκε πρόθυμα τήν πρόσκληση.

Οι συμμορίες είχαν όδηγηθ'έν έν τ'ο μεταξύ στην άστυνομία... Τ'ο μέγαρο του Μάλπας ήταν τώρα ήσυχο και κενόχαρο...

... Ύστερ' άπό λίγον καιρό, ο Χένρου και ή Μάρβις παντρεύτηκαν. Μεταξύ δέ των ξειριέτων ώρών που είχανε λάβει γιατ'ο γάμο τους ήτανε μιά άσημνια κορώνα κ' ένα κουτί σπίαση μέσα σε μιά με- ταξωτή κασετινίσα έκ μέρους τ'ου έπιθεωρητ'ου τής άστυνομίας εις άνάμνηση της τόσο τραγικής, μιά και τόσο ευτυχισμένης εκείνης βραδυάς τής ; Πρωτοχρονιάς...

Ο γέρω-Μάλπας που δέ συγχωρούσε τον εαυτό του για τήν άπερισκαφία που κόντησε να κινή δίνοντας τήν άνεμιά του γυναίκα σ' ένα λαποδύτη ώρσε τ'ο ευτυχισμένο ζευ- γάκι γενικούς κληρονόμους του. Ή μόνη χά- ρη που τούς έζητησε ήτανε να μενουν πάντα μαζί του, για να παιδρύνουν τ'α γεράματά του.

Και κάθε παραμονή πρωτοχρονιάς, ο Χέν- ρου και ή Μάρβις άνοιγουν τήν κασετινα τους και φιλούν μ' εύλάβια τ'ο μικρό άσημνιο νόμισμα, τήν κορώνα εκείνη, που τούς εί- χε κάνει τόσο ευτυχισμένους !...

Έμπερτ Χάμελιν

Μου φάνηκε σάν τάπετε άπ' τήν παράδεισο...

